

Sygn. akt – IX Ka 425/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Andrzej Walenta

Sędziowie: S.S.O. Lech Gutkowski

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Mateusz Holc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. P. O.,

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 r.

sprawy **J. K.** – oskarżonego z art. 177§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową,

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 kwietnia 2021 r., wydanego w sprawie o **sygn. akt (...)**,

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżycielkę posiłkową I. P. z obowiązku zapłaty kosztów postępowania odwoławczego i całością wydatków w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 425/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w G., II Wydział Karny, z dnia 21 kwietnia 2021 roku, sygn. akt (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1	J. K.	uprzednia niekaralność	karta karna	325
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1	Karta karna	dane o karalności nie budzą wątpliwości.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Zarzut naruszenia przepisów postępowania, mającego wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiające się w powierzchownej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, skutkującej dowolnym i sprzecznym z tym materiałem, a także zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustaleniem, jakoby kierowanie przez J. K. pojazdami mechanicznymi nie stwarzało istotnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji, a w konsekwencji nie uzasadniało orzeczenia względem niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego przestępstwa, świadczą o tym, że naruszenie przez niego zasad ruchu drogowego było rażące, a kierowanie przez niego pojazdami mechanicznymi stwarza istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji, przez co winien być orzeczony względem niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., sformułowany w apelacji wywiedzionej przez oskarżycielkę posiłkową, należało uznać za niezasadny, albowiem w przedmiotowej sprawie zgromadzono kompletny, pełny materiał dowodowy, ujawniony w toku rozprawy, na podstawie którego następnie poczyniono prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena przeprowadzonych dowodów została dokonana przez Sąd I instancji na podstawie ich wszechstronnej analizy, nie wykazuje przy tym błędów natury faktycznej oraz logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania (zob. wyrok SN z dn. 5 września 1974 r., sygn. akt II KR 114/74).</p> <p>Istotą rozważanego w tym miejscu zarzutu apelacyjnego jest przekonanie skarżącej, iż Sąd I instancji nieprawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, na skutek czego nie orzekł wobec J. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zdaniem skarżącej, J. K. dopuścił się zarzucanego mu czynu w okolicznościach, które wskazują, iż dalsze prowadzenie przez niego pojazdów mechanicznych zagraża innym uczestnikom ruchu. Skarżąca zwróciła przy tym uwagę, że J. K. naruszył jeden z fundamentalnych obowiązków w ruchu drogowym, jakim jest obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu, wykazując</p>	

rażąco lekceważący stosunek do zasad ruchu drogowego i bezpieczeństwa w komunikacji. Skarżąca ponadto zwróciła uwagę na fakt, iż w chwili czynu, w pojeździe kierowanym przez J. K. znajdowały się trzy osoby, a zatem ten stworzył zagrożenie dla wielu osób. Wobec powyższego, w przekonaniu skarżącej, okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują na to, że istnieje konieczność wyeliminowania J. K. z ruchu drogowego.

Z zarzutem tym nie sposób się jednak zgodzić. Należy zwrócić uwagę, iż Sąd I instancji, dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, poddał szczegółowej ocenie zarówno osobowe środki dowodowe, w tym w szczególności wyjaśnienia J. K., jak i zeznania samej oskarżycielki posiłkowej (skarżącej), ale także inne wykorzystane środki dowodowe, w tym protokół oględzin miejsca wypadku, opinię sądowo-lekarską i dokumenty. Dokonaną przez Sąd I instancji ocenę tych dowodów bez wątplenia uznać należy za odpowiednią w aspekcie przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Wskazać w tym względzie pokrótce należy, iż przepisy te nakazują sądowi ocenę wiarygodności każdego dowodu oddzielnie i w powiązaniu z innymi, a także ocenę całokształtu materiału dowodowego, z którego wynikają określone ustalenia faktyczne (tak za: J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 7.). Przy tym, wskazane przepisy zobowiązują sąd w toku oceny materiału dowodowego, do respektowania zasady prawidłowego rozumowania,

wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast podjęte rozstrzygnięcie winno być oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przy tym wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (za: S. Steinborn [w:] J. Grajewski, P. Rogoziński, S. Steinborn, Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów, LEX/el. 2016, art. 7.). Stwierdzić wobec tego należy, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego spełnia wszystkie przywołane powyżej wymogi. Dowody w sprawie zostały poddane indywidualnej, starannej ocenie, jak również ocenie w powiązaniu ze sobą w ujęciu całościowym.

Skarżąca słusznie zauważa, iż prawo pierwszeństwa przejazdu należy do podstawowych reguł bezpieczeństwa ruchu drogowego, zaś jego naruszenie stanowi duże zagrożenie dla tego bezpieczeństwa, co w swym orzecznictwie przywoływał także Sąd Najwyższy, m. in. w wyroku z dn. 5 lipca 1977 r., sygn. akt VI KRN 140/77. Brak jednakże podstaw, aby twierdzić, iż Sąd I instancji wagę naruszonej reguły zlekceważył.

W ocenie Sądu Okręgowego, w zaskarżonym orzeczeniu w sposób wyczerpujący odniesiono się do kwestii niezastosowania w przedmiotowej sprawie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, czyniąc w tym zakresie ustalenia na podstawie prawidłowej oceny materiału dowodowego. Sąd I instancji prawidłowo spostrzegł, iż okoliczności, jakie wystąpiły w przedmiotowej sprawie, w tym w szczególności nieumyślne

naruszenie przez J. K. zasad ruchu drogowego (w żadnym razie nie było to rażące naruszenie tych zasad, gdyż wynikało li tylko ze złej oceny sytuacji na drodze, a nie z ignorowania, czy też nieznajomości przepisów o pierwszeństwie przejazdu), incydentalność czynu (uprzednia niekaralność J. K. za przestępstwa i wykroczenia drogowe), zachowanie J. K. po dokonaniu czynu – w tym w szczególności przestrzeganie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, prawidłowo doprowadziły Sąd I instancji do przekonania, iż J. K. nie stwarza zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego, a zatem, że orzekanie wobec niego wskazanego środka karnego nie byłoby w realiach przedmiotowej sprawy celowe.

W tym stanie rzeczy należy uznać, iż podniesiony przez skarżącą zarzut obrazy przepisów postępowania należało uznać za niezasadny.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec J. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Mając na uwadze, iż podniesiony przez skarżącą zarzut błędu w ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał za niezasadny, wniosku skarżącego o zmianę wyroku nie należało uwzględnić.

2.	Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej J. K. kary poprzez zaniechanie orzeczenia względem niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy zaniechanie orzeczenia tego środka w okolicznościach rozpoznawanej sprawy jawi się jako rażąco niesprawiedliwe i niewspółmierne w stopniu nie dającym się zaakceptować	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej J. K. kary, sformułowany w apelacji wywiedzionej przez oskarżycielkę posiłkową, należało uznać za niezasadny, albowiem w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji podjął rozstrzygnięcie w przedmiocie środka karnego w sposób uzasadniony w perspektywie zasad sądowego wymiaru kary i zgodny z podstawą prawnomaterialną stosowania tego środka karnego.</p> <p>Istotą rozważanego w tym miejscu zarzutu jest przekonanie skarżącej, iż zaniechanie orzeczenia względem J. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych skutkuje uznaniem wymierzonej mu kary jako rażąco niewspółmiernej. W ocenie skarżącej, naruszenie przez J. K. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było bowiem rażące, a zatem należy uznać, że dalsze prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, a w konsekwencji, że zachodzi przesłanka orzeczenia</p>		

środka karnego z art. 42 § 1 k.k. Zdaniem skarżącej, dopiero w razie zastosowania wobec J. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, zrealizowany zostanie cel wychowawczy i zapobiegawczy kary.

Z zarzutem tym nie sposób się zgodzić. Po pierwsze, zwrócić w tym względzie należy uwagę na słuszny pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dn. 22 października 2007 r., sygn. akt SNO 75/07, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo”. Analizując zaś dyrektywy sądowego wymiaru kary, uwzględniając przy tym przywołany pogląd wyrażony w orzecznictwie, nie sposób uznać niezastosowania środka karnego wobec J. K. jako rozstrzygnięcia rażąco niewspółmiernego.

Stwierdzić przy tym należy, iż dokonując rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego, Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż w realiach przedmiotowej sprawy, orzeczenie wobec J. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów nie było celowe i konieczne. Sąd I instancji właściwie rozstrzygnął, iż J. K. nie stanowi zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego, mimo naruszenia przez siebie jednej z podstawowych reguł bezpieczeństwa ruchu drogowego. W tym względzie podzielić należy spostrzeżenie Sądu I instancji, iż zdarzenie z dn. 29 lutego 2020 roku miało w życiu J. K. charakter incydentalny, jako że jego dotychczasowe zachowanie jako uczestnika ruchu drogowego nie wzbudzało wątpliwości. J. K. nie był uprzednio karany za przestępstwo bądź wykroczenie drogowe, a zwrócić należy uwagę, iż w chwili czynu miał już ok. (...) lat, zaś prawo jazdy ma od (...) roku. Oczywiście, sam dojrzały wiek oskarżonego i doświadczenie jako kierowcy same w sobie nigdy automatycznie nie przesądzą, że naruszenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w każdej takiej sprawie należy traktować jako incydent i że w związku z tym należy założyć, że taki dojrzały i doświadczony kierowca więcej nie naruszy zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z drugiej strony, taki dojrzały wiek oskarżonego i znaczne doświadczenie, przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy, np. dotychczasowej niekaralności takiego oskarżonego i generalnie sposobu życia, powinien raczej sugerować, iż czyn, którego się dopuścił, rzeczywiście miał incydentalny charakter, a

zatem, że taki oskarżony w przyszłości zapewne nie dopuści się ponownie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji – skoro posiadając prawo jazdy, tak długo przestrzegał zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dlatego też należy podzielić zapatrywania Sądu I instancji, iż wobec J. K. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, która pozwala przypuszczać, że ten już więcej nie popełni przestępstwa, w tym przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Ponadto, Sąd I instancji przy tym także prawidłowo ocenił, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w przedmiotowej sprawie – obowiązku zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na drodze z pierwszeństwem przejazdu, wynikającego z art. 25 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, miało charakter nieumyślny. Sąd przy tym prawidłowo wskazał, że J. K., wykonując manewr wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu, dostrzegł zbliżający się pojazd, którego pasażerką była skarżąca, założył jednak przy tym, że wykona ten manewr jeszcze zanim ów pojazd nadjedzie. Działanie oskarżonego wskazuje, że naruszenia przez niego zasady pierwszeństwa przejazdu w żadnej mierze nie można uznać za rażące, brawurowe czy też zuchwale, pozbawione refleksji.

Stosownie do art. 42 § 1 k.k., sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności, jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez

tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w trybie art. 42 § 1 k.k. jest decyzją fakultatywną. Przesłanka stosowania tego środka jest zaś skazanie za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, którą jedynie uzupełnia przykładowe, prewencyjne wskazanie w postaci zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji ze strony osoby uczestniczącej w ruchu. W tym względzie zwrócić należy uwagę na słuszny pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dn. 24 kwietnia 1982 r., sygn. akt V KRN 106/82, na tle uprzedniego stanu prawnego, iż „przesłanką stosowania kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres, a także czas trwania tej kary dodatkowej zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do wypadku doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu

ze strony sprawcy wypadku. (...) Ratio legis kary dodatkowej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmożenia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu". W perspektywie tak przedstawionych uwarunkowań orzekania zakazu prowadzenia pojazdów, oczywistym jest, iż niecelowym byłoby jego orzekanie w stosunku do J. K., który dopuszczając się czynu, naruszył co prawdą istotną zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jednakże w sposób nieumyślny, posiadając zaś prawo jazdy od ponad dwudziestu lat był przy tym uprzednio niekarany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji ani jakiegokolwiek inne, obdarzyć go zaś należy pozytywną prognozą kryminologiczną.

W tym stanie rzeczy, uznać należy, iż podniesiony przez skarżącą zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec J. K., należało uznać za niezasadny.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec J. K. środka karnego w postaci zakazu

zasadny
częściowo zasadny

<p>prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Mając na uwadze, iż podniesiony przez skarżącą zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec J. K. Sąd Okręgowy uznał za niezasadny, wniosku skarżącego o zmianę wyroku nie należało uwzględnić.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>2.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok w całości</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd nie uwzględnił apelacji wywiedzionej przez oskarżycielkę posiłkową – I. P., wniesionej na niekorzyść J. K.. Sąd odwoławczy nie podzielił bowiem wywodów zawartych w tej apelacji, zmierzających do wykazania, iż zaniechanie orzeczenia wobec J. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, było rażąco niewspółmierne, poprzedzone przy tym błędną oceną zgromadzonego materiału dowodowego.</p>	

Analizując zasadność podjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia w przedmiocie kary (a ściślej – środka karnego), w perspektywie kwalifikacji prawnej zarzuconego J. K. występku z art. 177 § 2 k.k., jak również uwarunkowań orzekania środka karnego opisanego w art. 39 pkt 3 k.k., wynikających z art. 42 § 1 k.k., odnotować przede wszystkim należy, iż materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie został zebrany i oceniony w sposób prawidłowy. Ocena przeprowadzonych dowodów została dokonana przez Sąd I instancji na podstawie ich wszechstronnej analizy, nie wykazuje błędów natury faktycznej ani logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania. Ocena Sądu I instancji, iż J. K. nie stwarza zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a zatem, iż zastosowanie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów byłoby niecelowe, zasługuje na aprobatę w pełnej rozciągłości. Ocena ta wynika tak z okoliczności popełnienia czynu, jak i okoliczności osobistych dotyczących oskarżonego, które referowano w poprzednich częściach niniejszego uzasadnienia. Odmienne zapatrywanie w tym zakresie nie znajduje oparcia w obiektywnej interpretacji materiału dowodowego i jako takie nie może się ostać.

Zważywszy, iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił żadnego z zarzutów podniesionych w apelacji oskarżycielki posiłkowej, tj. tak zarzutu naruszenia przepisów postępowania, jak i zarzutu rażącej niewspółmierności kary, oraz biorąc pod uwagę ustalenie, iż w przedmiotowej sprawie nie znaleziono podstaw do rozpatrzenia wniesionej apelacji w zakresie szerszym, o których mowa w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k., zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwi ęz le o powodach zmiany

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., sąd odwoławczy zwolnił oskarżycielkę posiłkową, z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa. W ocenie sądu odwoławczego, za tym rozstrzygnięciem przemawiały względy słuszności.

7. **PODPIS**